

„Maž naspät, zbabelec!“ zasipela.

Mala pravdu. Docvaklo mi, že keď najedovane odídem, nič nevyriešim.

Zvrtla som sa na opätku. Akurát som počula otca.

„Si veľmi milá, Jani, že sa staráš, ale toto nebolo nutné,“ prihovárал sa mame. Zvolil radšej upokojujúci tón, keď videl, ako ju Macháč zničil. Povedala by som, že ju zdeptal hádam viac než nás, hoci ani zblednutý Jáchym na tom nebol najlepšíe.

„Prečo ste nepočkali, kým nebudeme zohratejší?“ pýtal sa Jáchym vyčítavo. „Takto nás nemal spoznať.“

Odrazu mi mamy bolo ľúto. Prehnala to. Bála sa, že nezvládnem ich rozvod, že pofičím na drogách. Chcela ma povzbudiť. Ale s tým Macháčom sa sekla. Ten jej povedal len to, čo si myslí.

Hnev ma prešiel. Vrátila som sa k stolu a vzala ju za ruku.

„Macháč nám ozaj pomohol, myslím to vážne,“ povedala som.

Mama ku mne zdvihla unavené, nechápavé oči. Jáchym krútil hlavou a precedil pomedzi zuby: „Mali ste sa s nami poradiť.“

„Bolo to v poriadku, aspoň vieme, v čom sa môžeme zlepšovať, nie?“ pokračovala som a potľapkala mamu po chrbte.

„Vážne?“ hlesla začudovane mama.

„Si píš,“ potvrdila som rázne. „Musíme viac hrať a vybrúsiť si štýl, to je všetko.“

Fotrík súhlasne pokyvoval hlavou.

Žofka, ktorá stála povedľa a nenápadne načúvala, na mňa spokojne žmurkla a odrazila ďalší výpad pripitého Ervína Ročka, pokúšajúceho sa ju objasť.

Jáchym sa zdvihol a bez slova odišiel.

Mama ma poťahala za ruku.

„Choď za ním, ja už aj tak musím bežať.“

„Si v poriadku?“ vyzvedala som.

„Áno,“ odpovedala.

„Tak si z toho nič nerob. Pá,“ uzavrela som to, dala jej pusku na čelo, zamávala na tatka a vyrazila za Jáchymom. Miláčikom, ktorého bolo treba utešit.